

Sygn. akt III AUa 635/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Sędziowie:	SA Marcjanna Górską (spr.) SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz
Protokolant: st. prot. sądowy K. W.	

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2013 r. w Lublinie

sprawy J. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy J. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 10 maja 2013 r. sygn. akt VI U 1139/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 635/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 lipca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił J. C. prawa do emerytury ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat. Organ rentowy uznał za udowodniony łączny okres ubezpieczenia na dzień 1 stycznia 1999 roku w wymiarze 29 lat, 7 miesięcy i 27 dni. Jako pracy w szczególnych warunkach nie uznał zatrudnienia wnioskodawcy od 11 maja 1974 roku do 11 maja 1990 roku oraz od 18 września 1990 roku do 31 października 1991 roku w Zakładzie (...) w R..

W odwołaniu od tej decyzji J. C., domagając się jej zmiany, podniósł że pracował w warunkach szczególnych w Zakładzie (...) w R. w okresie od 11 maja 1974 roku do 11 maja 1990 roku oraz od 18 września 1990 roku do 31 października 1991 roku, a nie z jego winy zakład pracy niedokładnie wypełnił świadectwo pracy w warunkach szczególnych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 10 maja 2013 roku Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił powyższe odwołanie. Sąd ustalił, że J. C. został zatrudniony w Zakładzie (...) w R. z dniem 11 maja 1974 roku na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, która została poprzedzona 7 dniowym okresem próbnym, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku ślusarza-konserwatora. Wnioskodawca był przydzielony do Wydziału (...), ale czynności pracownicze wykonywał na Wydziale (...), gdzie prasy hydrauliczne obsługiwane były przez formowaczy, tłoczyły płytki ceramiczne. Na Wydziale Formowni pracowało pięciu-sześciu formowaczy, którzy obsługiwali cztery-pięć pras hydraulicznych tłoczących w formie po cztery lub dwie płytki. Pracownicy Wydziału (...) pracowali w systemie trzymianowym po sześć godzin, a zmiany były od godziny 6.00 do 12.00, od 14.00 do 20.00 i od 22.00 do 4.00. Do zakresu czynności J. C., który pracował w systemie trzymianowym po osiem godzin, należało wykonywanie czynności naprawczych i konserwacyjnych przy prasach hydraulicznych, a w tym: wymiana stempli w prasach, wymiana pasów napędowych pras ciernych, wymiana pasków klinowych, wymiana oleju w prasach hydraulicznych, wymiana elektrozaworów przy prasach, czyszczenie wentylatora wyciągowego. W trakcie produkcji J. C. zajmował się również sprawdzaniem jakości wytłaczanych płytek - wytrzymałości, gładkości, co było związane z koniecznością prawidłowego ustawienia parametrów produkcyjnych pras. Gdy J. C. nie miał do wykonania żadnych napraw na Wydziale (...), był w razie potrzeby kierowany do pomocy ślusarzom na innych wydziałach produkcyjnych. W trakcie dwugodzinnego przestoju produkcyjnego Wydziału (...), J. C. dokonywał wymiany stempli pras, usuwał wszelkie usterki przy prasach zgłoszone przez formowaczy oraz przygotowywał prasy do pracy na kolejnej zmianie. Na Wydziale (...) występowało duże zapylenie z masy formierskiej, zawierającej krzem, ołów oraz hałas wytwarzany przez pracujące prasy.

W związku z warunkami pracy, J. C. otrzymywał dodatek szkodliwy.

Od 1 grudnia 1984 roku J. C. powierzono dodatkowo obowiązki brygadzysty. Z dniem 1 stycznia 1987 roku powierzono J. C. stanowisko konserwatora urządzeń automatyki przemysłowej. J. C. mimo zmiany nazwy stanowiska wykonywał w dalszym ciągu czynności naprawczo-konserwatorskie przy prasach na Dziale (...). W okresie od 1 kwietnia 1991 roku do 11 kwietnia 1991 roku J. C. był oddelegowany do pracy w kotłowni na stanowisku pomocnika palacza. Od dnia 12 kwietnia 1991 roku powierzono J. C. obowiązki konserwatora wózków widłowych. Z dniem 31 października 1991 roku Zakład (...) w R. rozwiązał z J. C. umowę o pracę.

J. C. w dniu 23 kwietnia 2012 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Oceniając ustalony stan faktyczny Sąd pierwszej instancji wskazał, że w myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227, ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ponadto emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2 art. 184 ustawy).

Sąd podkreślił, że skutkiem odesłania do przepisów dotychczasowych, zamieszczonego w art. 184 ust. 1 pkt 1 jest stosowanie wprost przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w zakresie wymaganego wymiaru okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze koniecznego do przyznania emerytury w niższym wieku. Oznacza to, że do wnioskodawcy ma zastosowanie § 4 ust. 1 rozporządzenia, w myśl którego pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa

prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, 3) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W myśl § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Odnosząc się do przywołanych regulacji określających warunki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku, Sąd Okręgowy stwierdził, że bezspornym w sprawie jest, iż wnioskodawca osiągnął wiek emerytalny 60 lat i udowodnił wymagany 25 letni okres zatrudnienia, nie przystąpił do funduszu emerytalnego oraz nie pozostaje w zatrudnieniu.

Kwestią sporną jest natomiast ustalenie, czy wnioskodawca wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A w wymiarze, co najmniej 15 lat i czy staż ten osiągnął przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Sąd pierwszej instancji zauważył, że wnioskodawca złożył świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, w którym stwierdzono, że był zatrudniony w Zakładzie (...) w R. 11 maja 1974 roku do 31 października 1991 roku i w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace ślusarza wymienionym w Wykazie A, dział XIV, poz. 25, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku „w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego”. Zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków (M. B., W. J., J. M.), jak i dokumentacji pracowniczej, a w tym umowy o pracę, angaży, wniosków o przeszerogowanie wynika jednoznacznie, że wnioskodawca na stanowisku ślusarza-konserwatora, a następnie konserwatora urządzeń automatyki przemysłowej wykonywał czynności naprawczo-konserwacyjne na Wydziale Formowni. Skarżący nie wykonywał żadnych prac naprawczych w warsztacie. Na Wydziale Formowani prowadzona była produkcja wyrobów ceramicznych i pracowali na niej formowacze, którzy obsługiwali prasy tłoczące płytki ceramiczne. Sąd wskazał, że prace przy produkcji wyrobów ceramicznych zgodnie z wykazem A, dział V, poz.11 załącznika nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, stanowią pracę w warunkach szczególnych. Potwierdzeniem wykonywania przez formowaczy wyrobów ceramicznych pracy w warunkach szczególnych jest, zdaniem Sądu pierwszej instancji, dział V, poz.11, pkt 5 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego.

Oceniając charakter pracy wnioskodawcy, Sąd Okręgowy stwierdził, że zaliczenie wykonywanej przez niego pracy, polegającej na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu do pracy w warunkach szczególnych wymienionej w wykazie A, dziale XIV, pozycja 25 stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia, byłoby możliwe, gdyby prace tego rodzaju były wykonywane w pełnym wymiarze czasu pracy.

Tymczasem z zeznań świadków, jak i wnioskodawcy wynika, iż formowacze zatrudnieni na Dziale (...) pracowali po 6 godzin dziennie, natomiast skarżący pracował w 8 godzinnym czasie pracy i prace konserwacyjne oraz naprawcze na Dziale (...) wykonywał także przez 2 godziny po zakończeniu pracy przez pracowników produkcyjnych.

Zdaniem Sądu Okręgowego, największe natężenie prac naprawczych i konserwacyjnych urządzeń produkcyjnych następowało po zakończeniu produkcji przez pracowników Działu (...), bo taki był cel przestoju produkcyjnego. W momencie przestoju urządzeń, z pewnością był najłatwiejszy do nich dostęp i możliwość najsprawniejszego usunięcia usterki. W szczególności w trakcie przerwy produkcyjnej wnioskodawca musiał dokonać wymiany stempli w prasach.

Reasumując powyższe rozważania Sąd pierwszej instancji stwierdził, że nie można uznać, aby wnioskodawca w pełnym wymiarze wykonywał prace związane z konserwacją i naprawami urządzeń na działach produkcyjnych w trakcie ruchu urządzeń i maszyn służących do produkcji wyrobów ceramicznych, w których jako podstawowe wykonywane były prace wymienione w wykazie. Nadto, według Sądu, bez znaczenia dla powyższej oceny są twierdzenia wnioskodawcy, że w trakcie przerwy produkcyjnej na Dziale (...) warunki pracy były niewiele lepsze, ponieważ napływały czynniki szkodliwe w postaci pyłów z sąsiednich działów produkcyjnych. Do uznania pracy w warunkach szczególnych wedle

pozycji 25, działu XIV warunkiem koniecznym jest, aby bieżąca konserwacja i naprawy agregatów i urządzeń odbywała się na oddziałach będących w ruchu.

W sytuacji, gdy skarżący wykonywał czynności naprawczo-konserwacyjne pras przez dwie godziny, gdy Dział (...) miał przestój produkcyjny przeznaczony na przygotowanie urządzeń do dalszej pracy nie można przyjąć, że wykonywał pracę w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dodatkowo Sąd Okręgowy podniósł, iż fakt uznania przez organ rentowy jako pracy w szczególnych warunkach, pracy wykonywanej przez J. M. na takim samym stanowisku jak wnioskodawca, nie oznacza, że Sąd jest taką oceną związany albowiem kwestia braku jednolitości decyzji organu rentowego pozostaje poza oceną Sądu.

Podobnie Sąd nie jest związany wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu dotyczącym przyznania prawa do wcześniejszej emerytury J. M.. Na marginesie Sąd zauważył, że w postępowaniu sądowym o prawo do wcześniejszej emerytury J. M. (sygn. akt VI U 908/09 i VI U 560/10) nie zostało ujawnione, że pracował on tak, jak wnioskodawca w niepełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

W rezultacie Sąd Okręgowy uznał, że J. C. nie udowodnił, aby na danym stanowisku lub różnych stanowiskach wzajemnie się uzupełniających w okresie zatrudnienia w Zakładzie (...) w R. wykonywał czynności pracownicze w warunkach szczególnych, w pełnym wymiarze czasu pracy. Z tych względów i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oraz art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Sąd Okręgowy odwołanie oddalił.

Apelację od tego wyroku złożył wnioskodawca J. C.. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

- naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i wykazu A działu V pkt 11 stanowiącego załącznik do tego rozporządzenia w zw. z § 1 i 2 oraz pkt 1 poz. 25 działu XIV i poz. 11 działu V wykazu A, załącznika do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu Przemysłu Chemicznego i Lekkiego (Dz.Urz. MPCHiL nr 4 z 1987 roku) poprzez przyjęcie, że praca osób wymienionych w pkt 1 poz. 25, działu XIV wykazu A, załącznika do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku musi być stale wykonywana w takim samym wymiarze jak osób wymienionych w poz. 11 działu V, wykazu A zarządzenia i w związku z tym uznanie, że J. C. w pełnym wymiarze nie wykonywał prac związanych z konserwacją i naprawami urządzeń produkcyjnych w trakcie ruchu urządzeń i maszyn służących do produkcji wyrobów ceramicznych, w których jako podstawowe wykonywane były prace wymienione w wykazie,

- błędną interpretację zapisów świadectwa pracy J. C. potwierdzającego zatrudnienie w warunkach szczególnych w Zakładach (...) w R. poprzez przyjęcie, że jeżeli w świadectwie pracy, gdzie wymienione było stanowisko pracy w warunkach szkodliwych nie została wymieniona rubryka „pkt....” z załącznika nr 1 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu Przemysłu Chemicznego i Lekkiego, to oznacza, że nie pracował on w warunkach szkodliwych w sytuacji, gdy w poz. 25 działu XIV wykazu A, załącznika nr 1 do zarządzenia jest tylko pkt 1,

- sprzeczność ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a zwłaszcza z zeznaniami przesłuchanych świadków i wyjaśnieniami J. C. oraz dotychczasowym orzecnictwem Sądu Okręgowego w Radomiu uznającym prace w Zakładach (...) za pracę w warunkach szkodliwych.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do emerytury lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł między innymi, że nie można zgodzić się z ustaleniami Sądu, że dwie godziny pracy w trakcie przerwy technologicznej nie były pracą w warunkach szkodliwych, bo formiarnia nie pracowała, nie była w ruchu. Czynności remontowo konserwatorskie wykonywane w tym czasie były bowiem częścią procesu technologicznego formowania płytek. Nadto skarżący wskazał, że wyrok Sądu Okręgowego jest szczególnie krzywdzący w sytuacji, gdy pracujący na takim samym jak wnioskodawca stanowisku, świadek J. M. okres zatrudnienia w Zakładach (...) ma uznany za prace w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu. Sąd pierwszej instancji przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a wydany wyrok nie narusza prawa materialnego.

Przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie było prawo J. C. do emerytury przewidzianej w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Stosownie do treści wymienionego przepisu, cytowanego przez Sąd pierwszej instancji, jednym z warunków koniecznych dla nabycia prawa do przedmiotowego świadczenia, jest legitymowanie się na dzień wejścia w życie powołanej ustawy, t.j. na dzień 1 stycznia 1999 roku, co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych.

W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy spełnienie przez wnioskodawcę przedmiotowego warunku było kwestią sporną. Organ rentowy nie uwzględnił bowiem jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładzie (...) w R. od 11 maja 1974 roku do 11 maja 1990 roku i od 18 września 1990 roku do 31 października 1991 roku kwestionując przedstawione przez wnioskodawcę świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 25 października 1995 roku. W świadectwie tym wydanym przez pełnomocnika Upadłego stwierdzono, że w okresie od 11 maja 1974 roku do 31 października 1991 wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace ślusarza wymienione w wykazie A, dział XIV, poz. 25, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego.

W zaistniałej zatem sytuacji, jak prawidłowo przyjął to Sąd Okręgowy, ustaleń odnośnie charakteru zatrudnienia wnioskodawcy w spornym okresie należało dokonać z wykorzystaniem wszelkich środków dowodowych.

Z ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, niebędących przedmiotem sporu i niekwestionowanych także w apelacji, wynika, że wnioskodawca pracując jako ślusarz-konserwator, a następnie konserwator automatyki przemysłowej wykonywał czynności naprawczo-konserwacyjne na Wydziale Formowni. Na tym wydziale prowadzona była produkcja wyrobów ceramicznych i pracowali na niej formowacze, którzy obsługiwali prasy tłoczące płytki ceramiczne. Praca formowaczy stanowiła pracę w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A, dziale V, poz. 11 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wymiar czasu pracy formowaczy wynosił 6 godzin, zaś wnioskodawca pracował w 8 godzinnym czasie pracy i prace konserwacyjne na wydziale Formowni wykonywał także w czasie dwugodzinnego przestoju.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy posiadała ocena charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę pracy, a mianowicie czy była ona pracą w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A, dziale XIV, poz. 25 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W pozycji tej jako praca w szczególnych warunkach wymieniona została „bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie”.

W świetle materiału dowodowego sprawy jest niewątpliwe i tak też ustalił Sąd pierwszej instancji, że wnioskodawca w spornym okresie tego rodzaju prace wykonywał. Fakt ten jednak sam w sobie nie przesądza o wykonywaniu przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach uprawniającej do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Stosownie bowiem do prawidłowo powołanego przez Sąd pierwszej instancji § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w świetle dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, niekwestionowanych przez skarżącego, brak jest podstaw do uznania, że wnioskodawca pracę wymienioną w poz. 25 działu XIV, wykazu A wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy. Jest bowiem poza sporem, że wydział formowni, na którym J. C. wykonywał bieżącą konserwację agregatów i urządzeń pracował 6 godzin, a następnie miał 2 godziny przestoju, w czasie którego wnioskodawca, jak sam zeznał wykonywał remont pras i przygotowywał ich do następnej zmiany. Podnoszony przez apelującego fakt, że w ciągu tych dwóch godzin praca wnioskodawcy była tak samo szkodliwa jak praca formierzy, nie jest wystarczający do podważenia dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny charakteru jego zatrudnienia. Praca w szczególnych warunkach nie jest równoważna z pracą w szkodliwych warunkach. Praca w szczególnych warunkach jest bowiem pojęciem prawnym, a szkodliwość tej pracy jest tylko jednym z jej elementów.

Jak stwierdził bowiem Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 marca 2012 roku, III UK 92/11 (LEX nr 1215158) praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Jak wynika z powołanego wyżej określenia pracy w szczególnych warunkach w poz. 25 działu XIV wykazu A, bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń musi być wykonywana na oddziałach będących w ruchu. W konsekwencji do takich czynności nie można zaliczyć prac wykonywanych przez wnioskodawcę w czasie przerwy technologicznej, co prawidłowo przyjął Sąd pierwszej instancji.

Podkreślić należy bowiem, że w procesie ustalania znaczenia treści przepisu zasadą jest pierwszeństwo wykładni językowej, co oznacza, że praca wykonywana na oddziałach nie będących w ruchu nie jest pracą, o której mowa w wykazie.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż z ukształtowanego i utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (art. 32 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.)). Nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stałe wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 roku, II UK 306/07). Analogiczny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 czerwca 2010 roku, II UK 21/10 (LEX nr 619638) stwierdzając, że „dla oceny, czy pracownik

pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Reasumując powyższe Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do podzielenia zarzutów apelacji. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd pierwszej instancji nie naruszył prawa materialnego, jak też nie dokonał ustaleń sprzecznych z materiałem dowodowym, zwłaszcza, że drugi z zarzutów nie został przez skarżącego skonkretyzowany.

Mylnie także apelujący zarzuca błędną interpretację zapisów świadectwa pracy w szczególnych warunkach J. C., w sytuacji, gdy dokument ten w zakresie w jakim dotyczy oceny charakteru zatrudnienia wnioskodawcy został pominięty w ustaleniach Sądu pierwszej instancji. Zauważyć w tym miejscu należy, że świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 roku, I UK 24/09 -LEX nr 518067).

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny stwierdził, że zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji jest prawidłowy, zaś apelacja nie zawiera argumentacji podważającej trafność zaskarżonego wyroku.

Z tych względów na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.